

DEVETA NEDJELJA KROZ GODINU (B)

SIN ČOVJEČJI GOSPODAR JE I SUBOTE.

Jedne je subote prolazio kroz usjeve. Njegovi učenici počеше putem trgati klasje. A farizeji mu rekoše: »Gle! Zašto čine što subotom nije dopušteno?«

Isus im odgovori: »Zar nikad niste čitali što učini David kad ogladnje te se nađe u potrebi on i njegovi pratioci? Kako za velikog svećenika Ebjatara uđe u dom Božji i pojede prinesene kruhove kojih ne smije jesti nitko osim svećenika; a on dade i svojim pratiocima?«

I govoraše im: »Subota je stvorena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote. Tako, Sin Čovječji gospodar je subote!«

Uđe ponovno u sinagogu. Bio je ondje

čovjek usahle ruke. A oni vrebahu hoće li ga Isus u subotu izliječiti, da ga optuže. On kaže čovjeku usahle ruke: »Stani na sredinu!« A njima će: »Je li subotom dopušteno činiti dobro ili činiti zlo, život spasiti ili pogubiti?« No oni su šutjeli.

A on, ražalošćen okorjelošću srca njihova, srdito ih ošinu pogledom pa reče tom čovjeku: »Ispruži ruku!« On ispruži - i ruka mu zdrava!

Farizeji iziđu i dadnu se odmah s herodovcima na vijećanje protiv njega kako da ga pogube.

ČOVJEK PRED ZAKONOM

Pravo i zakon temelj su svakog zajedničkog života. Tamo gdje se gazi tuđe pravo i krše zakoni nema demokracije i slobode. Tu vlada bezakonje i anarhija. Slično je i u čudorednom životu. Ako se čovjek drži Božjeg zakona, u njegovu životu vlada mir i sreća. U protivnom vlada nered i nemoral. Zato je vrlo važno poštivati zakone na svim razinama, i ljudske i Božje.

No evanđelje nam uvijek iznova otkriva kako Isus nije imao problema s onima koji su živjeli mimo zakona, već upravo sa strogim čuvarima zakona. Farizeji su ponajprije nastojali u vlastitom životu opsluživati sve propise Mojsijeva zakona, ali su i budno pratili, čine li i ostali tako. S onima koji su bili drukčiji od njih bili su nemilosrdni. I jer se Isus nije obazirao na jedan, očito beznačajan

propis, bilo je to dovoljno da se, skupa s herodovcima, dadnu na vijećanje kako da ga pogube. Tako već na početku njegova javnog djelovanja izbija sukob koji će ga stajati života. Pred Pilatom oni će nepopustljivo ponavljati: «Mi imamo Zakon i po Zakonu on mora umrijeti» (Iv 19,7).

U čemu je bio nesporazum između Isusa i farizeja? Svojim fanatičnim zauzimanjem za Mojsijev zakon farizeji nisu ni bili svjesni kako ga često izokreću u njegovu suprotnost. Božji zakon, dat po Mojsiju, koji je imao za cilj zaštititi prostor slobode u koji Bog izvodi svoj narod iz egipatskog ropstva, oni su svojim fanatičnim formalizmom pretvarali u besmislen teret koji nije bilo lako nositi. Zato ih Isus mora podsjetiti da je «subota stvorena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote» (Mk 2,27). Njih koji su bili uvjereni da su svojom vjernošću Zakonu vođe drugima Isus će u jednoj drugoj prigodi, bez imalo uvijanja, nazvati «slijepim vođama» (Mt 15,14).

Ta zasljepljenost nije nestala s nestankom farizeja. Ona se katkada može vidjeti i u ponašanju nekih kršćana. Naglašavajući da se subotom ne smije ništa raditi farizeji su zaboravljali da je smisao subote u slavljenju Boga, a ne u neradu. Danas su mnogi kršćani nedjelju pretvorili u radni dan, ne zato što im ne bi trebao odmor ili što bi morali raditi svaki dan, već jednostavno zato što su prije toga prestali častiti Boga slaveći u zajednici vjernika euharistiju. Sličnost s farizejima je u tome što ni jednima ni drugima nije na prvom mjestu slava Božja, a razlika u tome što je farizejima Zakon bio sve, a ovima ništa.

fra Ivan Dugandžić

PRESVETO SRCE ISUSOVO

Poticaj za uvođenje blagdana Srca Isusova došao je iz francuskog grada Paray-le-Moniala prigodom Isusova ukazanja sv. Mariji Margareti Alacoque 1675. godine. Pobožnost Presvetom Srcu Isusovu istaknuto je obilježje suvremenog katoličanstva. Srce je postalo simbolom uzvišene Kristove ljubavi uglavnom u europskoj civilizaciji. Čak i u Bibliji srce se smatra više sjedištem znanja negoli ljubavi.

Pobožnost Presvetom Srcu Isusovu nalazimo kod srednjovjekovnih mistika, kao što su Julijana iz Norwicha, Francisca Rimski i sv. Bonaventura. U 16. st. njegovali su je kartuzijanci i kasnije isusovci. Sv. Ivan Eudes (17. st.) dao joj je teološki temelj. Poticaj za uvođenje blagdana Srca Isusova došao je iz francuskog grada Paray-le-Moniala prigodom

Isusova ukazanja sv. Mariji Margareti Alacoque 1675. godine. Ali tek je 1765. godine papa Klement XIII. dopustio slaviti blagdan Srca Isusova i to samo za one koji su izričito tražili. Bili su to poljski biskupi onoga vremena i rimska Nadbratovština Srca Isusova. Ubrzo su blagdan prihvatili redovnice Reda Pohoda kojemu je pripadala sv. Margareta, cijeli Rim, potom

biskupi i kraljica francuskog naroda, poglavari i članovi Družbe Isusove i tako se za kratko proširio gotovo u cijeloj Crkvi. Nakon što se blagdan Srca Isusova tako brzo proširio po mnogim biskupijama svijeta i vidjevši velike duhovne koristi od njegova slavljenja, papa Pio IX. je 1856. godine posebnim dekretom odredio da se blagdan službeno slavi u cijeloj Katoličkoj Crkvi osobito s obzirom na potrebu zadovoljštine za grijeh. Misa i oficij odobreni su 1765., a općevažeci postali 1856. godine.

Blagdan Presvetog Srca Isusovog slavi se u petak nakon blagdana Tijelova i stoga je lipanj mjesec Presvetog Srca Isusova. Uoči Svete godine 1900. papa Leon XIII. uputio je cijeloj Crkvi posebnu encikliku kojom poziva sve biskupe i vjernike da se te godine 1899. svi posvete na blagdan Srca Isusova njegovu Božanskom Srcu.

Svi mi vjernici znamo vrijednost Srca Isusova. Ono je bilo darivano od vječnog Oca za nas da nas otkupi od grijeha, Ono je bilo probodeno za nas na Križu da nas iscijeli i okupa u svojoj Svetoj Kupelji za vječni život... To Presveto Srce mora uvijek kucati u nama!

Josip Antolović, SJ

LJUBAV JE ISPRED ZAKONA

Ključ za razrješenje nesporazuma između farizeja i Isusa nalazi se u njegovu pitanju: «Je li subotom dopušteno činiti dobro ili činiti zlo, život spasiti ili pogubiti?» (Mk 3,4). Isusovo načelo «činiti dobro» u konkretnom slučaju znači pomoći čovjeku s usahlom rukom, a «činiti zlo» znači ostati ravnodušan na njegovu nevolju, što farizejima očito nije bio problem. Njima je jedini problem bio vjernost zapovijedi da se subotom ne smije ništa raditi, pa ni liječiti. Kad je riječ o kršćanskoj nedjelji, opet je u pitanju život, ali onaj još važniji od tjelesnog, život duše. Taj život kršćanin crpe u euharistijskom slavlju i zato za nj nije važno samo nedjeljom ne raditi već, zajedno s drugima slaviti. Kršćanstvo je često besplodno upravo zato što je i previše svedeno na zapovijedi i zabrane, na opću etičnost, po čemu je kršćanin jednak čestitom nevjerniku. A Evanđelje je puno više od opće etičnosti. Ono čovjeka želi suočiti s Bogom dobrote i ljubavi i u njemu samom stvoriti prostor za dobrotu i ljubav koje neće biti zapovjedene. Kršćanstvo ne smije biti samo bojažljivo čuvanje od grijeha, već trajni proces rasta u dobru. Sloboda za koju nas je Krist oslobodio (usp. Gal 5,1s) jest mogućnost trajnog opredjeljenja za ono što je Božje i što koristi drugom čovjeku.

Isus naglašava da je ljubav duša svega Zakona (usp. Mt 22,34-40), a Pavao kaže da je ona veća i od vjere i od nade (usp. 1 Kor 13). A ljubav se ne da zapovjediti. Za nju se čovjek može samo slobodno opredijeliti, dakako ako je prethodno svjestan koliko Bog ljubi njega. Zato ona u kršćanstvu mora uvijek biti ispred i iznad svakog zakona.

fra Ivan Dugandžić

IZ KATOLIČKOG KALENDARA

PONEDJELJAK, 3. lipnja

sv. Karlo Lwanga i 12 drugova, mučenici

UTORAK, 4. lipnja

sv. Kvirin Sisački

SRIJEDA, 5. lipnja

sv. Bonifacije, biskup; sv. Dorotej, biskup

ČETVRTAK, 6. lipnja

sv. Norbert, biskup; sv. Klauđije, biskup

PETAK, 7. lipnja

PRESVETO SRCE ISUSOVO

SUBOTA, 8. lipnja

Bezgrješno Srce Marijino

NEDJELJA, 9. lipnja

10. nedjelja kroz godinu

www.franjevci-zemun.com

tel. 011 / 2198134

RASPORED EUHARISTIJSKIH SLAVLJA

Nedjeljom u 9 i u 18 sati. Utorkom, četvrtkom i petkom u 18 sati.

Ponedjeljkom, srijedom i subotom nema svete mise.